

«Ali že greš?»

«Grem! V par urah zavrti čas svoje kolo in stre nekoga.»

V temno noč so ga spremljale njene solzne oči. Zunaj v kuhinji je poklicala otroke in da najde tolažbo od zlih slutenj izmučeno srce, jih je zbrala krog sebe: «Otroci, molite za očeta!»

(Dalje prihodnjič.)

Anton Vodnik:

Česa prosiš?

Česa prosiš,
dežjâ pomladnega, šumeča svilenina?
Odpri sem ti okna na stežaj,
da sobo si zalila mi kot senčnat gaj.

Česa prosiš?
dežjâ pomladnega, šumeča svilenina?
Odpri sem srcé ti na stežaj...
O, deklica ti v daljnem vetru —
kako je tih in dober najin maj...

Ivan Lah:

(Nadaljevanje.)

Angelin Hidar.

Starokorotanski roman.

7. Beg.

Ro je ležala temna noč okroginokrog, so se tiho zganile priprte dveri in v ječo je stopila Juta, iskaje z roko po temoti roko svojega viteza. Kralj Rišar se je oprijel njene dlani in ji sledil. — Plazila sta se tiho, globoko sklonjena, po nizkem podzemskem hodniku, ki je vodil mimo ječ in rovov semtertja in sta končno dospela v večji predor, kjer je bilo po zraku čutiti, da se bližata izhodu, kajti v podzemskih hodnikih je ležala vlaga in gniloba in zdelo se je, da se plazijo po tleh kače in divja golazen. Vodeča se za roko šta stopala naprej, oprijemaje se trdih sten, ki so jima bile edini vodnik. Ko sta nekoliko postala, sta začutila svež veter, ki je pihljâl od zunaj in jima oznanjal bližnje odrešenje. Stopila sta v širok prehod, skozi katerega sta se vračala vsako noč domov, ko ju je jutranja zarja zbudila iz sladkega spanja in sta morala zapustiti svojo posteljo na skriti zeleni trati: